

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph. D., v právní věci

žalobce: **J. P.**
bytem
zastoupen advokátem Mgr. Tomášem Rašovským
sídlem Kotlářská 51a, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo nám. 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 6. 2016, č. j. JMK 93292/2016, sp. zn. S-JMK 52107/2016/ODOS/Bo,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí Magistrátu města Brna, odbor dopravněsprávních činností, ze dne 26. 2. 2016, č. j. ODSČ - 73293/15-25 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „silniční zákon“), pro porušení povinnosti dle § 53 odst. 2 silničního zákona, a to z nedbalosti, za což mu byla uložena pokuta ve výši 1.900 Kč podle § 125c odst. 4 písm. f) silničního zákona ve spojení s § 11 a § 12 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), a současně povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.
3. Přestupků se měl žalobce dopustit tím, že v na ul. F. S. u č. or. neoprávněně zastavil na chodníku dne 30. 6. 2015 v 11:25 hod. s vozidlem tov. zn., RZ:, a totéž učinil dne 3. 7. 2015 v 9:30 hod. s vozidlem tov. zn., RZ:

II. Shrnutí žalobní argumentace

4. Ve včas podané žalobě žalobce namítal, že správní orgán vycházel při svém rozhodnutí pouze z vyjádření Brněnských komunikací a.s. o zařazení pozemní komunikace, resp. že se v daném případě jedná o chodník, který je součástí místní komunikace a neprovedl žádné důkazy, které by podporovaly tvrzení žalobce o tom, že se o chodník nejedná. Pokud žalovaný vycházel pouze z vyjádření Brněnských komunikací a.s. a z oznámení o přestupku, zkrátil tak práva žalobce na spravedlivý proces.
5. V průběhu řízení před prvostupňovým správním orgánem žalobce tvrdil, že je spoluvlastníkem přilehlé komunikace, součástí které je také garáž a v době spáchání přestupku zde zastavil pouze na dobu nezbytně nutnou v souvislosti s užíváním nemovitosti.
6. Pojem chodník není v platné právní úpravě definován. Je tak na správním orgánu, aby sám vyložil, zda se v daném případě jednalo, s ohledem na stavebně-technické určení chodníku a na účel komunikace, o chodník či nikoliv. Správní orgán měl za to, že jednoznačně šlo o chodník.
7. Správní orgán tak porušil základní zásady správního řízení, a to povinnost postupovat v řízení tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „správní řád“).
8. Oba správní orgány zkrátily žalobce na právech tím, že vzaly za podklad rozhodnutí pouze vyjádření Brněnských komunikací a.s. a dále fotodokumentaci Městské policie Brno, z níž dovodily, že po běžném zhlédnutí místa je zcela zjevné, že se jedná o chodník.
9. Podle žalobce nepostupovaly správní orgány při hodnocení důkazů objektivně a nepřihlédly k tvrzením předloženým žalobcem, konkrétně k tomu, že silniční správní úřad nezařadil předmětnou komunikaci pod pojem chodník a technickou normou ČSN 736110, stanovící technické požadavky v případě určení chodníku jako místní komunikace.

10. Pochybení vytýkaná prvostupňovému správnímu orgánu potvrdil odvolací orgán, čímž byl žalobce zkrácen na svých právech. V případě provedení dalších důkazů by musel správní orgán dojít k tomu, že žalobce přestupek nespáchal, a to ani z nedbalosti, přičemž by žalobci nebyla uložena pokuta a ani povinnost nahradit náklady správního řízení.
11. S ohledem na výše uvedené žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí žalovaného zrušil.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

12. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě reagoval na tvrzení žalobce, že přestupek nespáchal, a uvedl k tomu, že trvá na své argumentaci, kterou uvedl do odůvodnění napadeného rozhodnutí. Tuto argumentaci znovu přesně ocitoval.
13. Žalovaný dále zdůraznil, že žalobce nepodpořil svá tvrzení žádným věrohodným podkladem. Podle žalovaného byl přestupek žalobci řádně prokázán.
14. Podle žalovaného vychází napadené rozhodnutí ze zcela spolehlivě a přesně zjištěného stavu věci, k jeho vydání byly shromážděny naprosto dostatečné podklady, zjištěný skutkový stav byl správně právně posouzen a v napadeném rozhodnutí odůvodněn, přitom v řízení před správním orgánem nedošlo k porušení práv žalobce.
15. S ohledem na výše uvedené žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Posouzení věci krajským soudem

16. Soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
17. Před vypořádáním jednotlivých konkrétních žalobních námitek soud uvádí, že žalobce v žalobě uplatnil z velké části námitky, které již uplatnil ve svém odvolání, a kterými se již žalovaný v odvolacím řízení zabýval. Z napadeného rozhodnutí je přitom zřejmé, že se žalovaný s uplatněnými odvolacími námitkami řádně vypořádal a přezkoumatelným způsobem objasnil jejich nedůvodnost. Z předloženého správního spisu soud také ověřil, že skutkové závěry ohledně spáchání přestupku byly zjištěny tak, jak jsou popsány v čl. I. tohoto rozsudku a tyto mají jednoznačnou oporu ve spisovém materiálu. Pro stručnost je soud na tomto místě již nebude opakovat a odkazuje na čl. I. tohoto rozsudku. V další části odůvodnění tohoto rozsudku soud vypořádá jednotlivé žalobní námitky.
18. Žalobce nejprve namítal, že správní orgán vycházel při svém rozhodnutí pouze z vyjádření Brněnských komunikací a.s. o zařazení pozemní komunikace, konkrétně, že se jedná o chodník, který je součástí místní komunikace, a dále z oznámení o přestupku, čímž zkrátil

žalobce na jeho právech. Uvedeným výtkám nemohl krajský soud přisvědčit. Nutno k tomu upřesnit, že správní orgány vycházely z oznámení přestupku, úředního záznamu, pořízené fotodokumentace MP Brno, sdělení Brněnských komunikací a.s. (coby správce komunikací), dále z orientační fotografie místa z aplikace „mapy.cz“, konstrukčního řešení pozemní komunikace, a také z dosavadní právní úpravy. Lze konstatovat, že v uvedené věci žalobce nebyl zkrácen na svých právech, byly zajištěny veškeré dostupné podklady rozhodné pro tuto věc, tyto byly řádně hodnoceny a správní orgány dospěly k logickým a přezkoumatelným závěrům. Není rovněž pravdou, že správní orgán neprovedl žádné důkazy, které by podporovaly tvrzení žalobce (že se o chodník nejedná), když ani žalobce nepodpořil svá tvrzení žádným věrohodným podkladem (v žalobě žádný takový ani neupřesnil).

19. Napadené rozhodnutí vychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci, zjištěný skutkový stav byl správně právně posouzen a v napadeném rozhodnutí odůvodněn. Žalobce se v posuzované věci dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písm. a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona. V posuzované věci porušil žalobce povinnost stanovenou v § 53 odst. 2 silničního zákona, podle něhož nesmí jiný účastníci provozu na pozemních komunikacích než chodci užívat chodníku nebo stezky pro chodce, pokud není v tomto zákoně stanoveno jinak. V posuzovaném případě žalobce naplnil předmětnou skutkovou podstatu 2x tím, že neoprávněně, coby účastník silničního provozu, zastavil na chodníku svá vozidla. V uvedené věci byla bezpečně zjištěna totožnost řidiče (žalobce toto ani nerozporoval) a sporné zůstalo pouze to, zda žalobce neoprávněně užil chodníku pro účely parkování. Žalobce totiž uváděl na svoji obhajobu, že je spoluvlastníkem přilehlé komunikace, jejíž součástí je také garáž a v době spáchání přestupků zde pouze s vozidlem zastavil na dobu nezbytně nutnou v souvislosti s užíváním předmětné nemovitosti. Vzhledem k tomu bylo nezbytné definovat pojem „chodník“, který vzhledem k dikci § 53 odst. 2 silničního zákona mohou používat pouze chodci.
20. Pojem „chodník“ není v žádném právním předpisu definován, a proto bylo třeba definovat, zda jde o chodník či nikoliv s ohledem na jeho stavebně-technické určení, a také účel komunikace, a to vše dle faktického stavu na daném místě, což je zřejmé z pořízených fotografií.
21. Obecně lze říci, že chodník je ta část pozemní komunikace, která je svým provedením určena převážně k použití chodcům. Je nesporné, že chodník představuje jednu z forem komunikace (viz např. důvodová zpráva k zákonu č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „zákon o pozemních komunikacích“, podle které patří do IV. kategorie místních komunikací především chodníky, pěšiny a cyklistické stezky). Přímo zákon o pozemních komunikacích pak tuto kategorii místních komunikací vymezuje jako komunikace nepřístupné provozu silničních motorových vozidel nebo na nichž je umožněn smíšený provoz. Podle § 3 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích rozhoduje o zařazení pozemní komunikace do kategorie dálnice, silnice nebo místní komunikace příslušný silniční správní úřad na základě jejího určení, dopravního významu a stavebně-technického vybavení. Dálnice, silnice a místní komunikace tedy musí být zřejmě zařazeny do určité kategorie. Pokud by tedy byl

pozemek, na němž bylo zaparkováno vozidlo žalobce, byl zařazen do zmiňované kategorie místních komunikací, pak by se jednalo jednoznačně o chodník.

22. Ve shodě se závěry správních orgánů zdokumentovanými ve správním spise je třeba uvést, že základní evidencí komunikací je pasport (ve smyslu § 5 odst. 1 vyhlášky č. 104/1997 Sb.), přitom katastr ani technická norma nejsou určující pro zařazení komunikace. Z výřezu pořízené mapky pasportního systému iSitInfo Brněnských komunikací a.s. vyplývá, že chodník není samostatnou komunikací, nýbrž je součástí místní komunikace, kdy komunikace je rozdělena na nájezd a chodník, přičemž místo stání vozidla zadními dvěma koly je vedeno jako obrusná vrstva chodníku. Předmětný pasport použitý v souladu s § 50 správního řádu jako podklad pro rozhodnutí jednoznačně podpořil závěr o tom, že jde o chodník.
23. Jelikož pojem „chodník“ není v platné právní úpravě definován, je tedy nutno vycházet z jeho významu v obecné řeči. Že se v posuzované věci fakticky jednalo o chodník, na němž v obou případech stálo vozidlo žalobce, je zřejmé z pořízených fotografií Městskou policií Brno. Odpovídá tomu i konstrukční řešení chodníku. Chodník a ostatní komunikace na sebe výškově navazují, avšak chodník je konstrukčně řešen litým asfaltem, kdy je zcela zřejmé, že daná plocha je určena k užití chodcům. Na rozdíl od ostatní komunikace, která je řešena zámkovou dlažbou. Pro definici této komunikace jako chodníku je ve věci velmi podstatné to, že to je zcela zjevné i po zběžném zhlédnutí místa, a to vzhledem k jeho stavebně-technickému provedení, což je pro řidiče podstatné. Tato odlišnost chodníku je zcela zjevná pro účastníky silničního provozu, a to i bez nutnosti zkoumat katastrální mapy apod. i za běžného provozu.
24. Výše provedený výklad ve shodě se správními orgány také odpovídá judikatuře správních soudů, např. rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2018, č. j. 6 As 333/2017-31 (zejména bod 9).
25. Z výše uvedeného vyplývá, že správní orgány neporušily základní zásady správního řízení, konkrétně postupovat v řízení tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu). Není pravdou, že správní orgány v obou stupních vzaly za podklad pouze vyjádření Brněnských komunikací a.s. a fotodokumentaci Městské policie Brno, což plyne i z výkladu provedeného výše, na nějž proto soud odkazuje. Z běžné prohlídky sporného místa je zjevné, že jde o chodník. Není pravdou, že byl žalobce zkrácen na svých právech podklady, které byly vzaty za podklad rozhodnutí. Rovněž není pravdivé tvrzení žalobce, že správní orgány při hodnocení důkazů nepostupovaly objektivně a nepřihlédly k tvrzením předkládaným žalobcem (že silniční správní úřad komunikaci nezařadil pod pojem chodník a technickou normu ČSN 736110). Správní orgány v řízení naopak zajistily všechny rozhodné podklady pro rozhodnutí a při hodnocení důkazů postupovaly objektivně a přihlížely ke všem rozhodným skutečnostem. Vycházely z toho, že předmětný pozemek (zaparkována vozidla žalobce) byl zařazen do výše citované kategorie místních komunikací, přičemž šlo jednoznačně o chodník. Žalobce svá tvrzení nepodpořil ve správním řízení ani v soudním řízení žádným věrohodným podkladem. Žalobce rozhodnutím správních orgánů nebyl zkrácen na svých právech. Pokud žalobce v žalobě uváděl, že v případě provedení dalších důkazů by správní orgán musel dát za pravdu žalobci, že přestupek nespáchal, pak z tohoto tvrzení není vůbec

zřejmé, o jaké konkrétní důkazy se žalobci jednalo. Nelze se tak k uvedené námitce blíže vyjádřit.

26. Zákaz užít chodník jinými účastníky provozu na pozemních komunikacích, než chodci, v posuzované věci řidičem motorového vozidla, vyplývá přímo z § 53 odst. 2 silničního zákona, přitom zde nemusí být dopravní značení, z něhož by tento zákaz vyplýval. Pokud má být ale řidičům umožněno parkování na chodníku, pak zde musí být umístěna informativní dopravní značka provozní, z níž by toto oprávnění vyplývalo (č. IP 11d, IP 11e, IP 11f, IP 11g).
27. Z výše provedeného výkladu, včetně pořízené fotodokumentace, lze dovodit zavinění žalobce za prokázané. Přitom k naplnění skutkové podstaty přestupku postačuje zavinění z nevědomé nedbalosti (§ 3 a § 4 odst. 1 zákona o přestupcích). Povinností účastníka provozu na pozemních komunikacích je v souladu s § 4 písm. b) silničního zákona řídit se pravidly provozu na pozemních komunikacích upravených tímto zákonem. Žalobce coby držitel řidičského oprávnění je odborně způsobilý, tedy zná příslušné předpisy o provozu na pozemních komunikacích, a lze tak důvodně předpokládat, že ví, že jako řidič motorového vozidla nesmí zaparkovat vozidlo na chodníku (pokud to dopravní značka nepovoluje). Že šlo o chodník, bylo zcela zjevné z faktického stavu na místě, a také z jeho technického provedení, kdy chodník a ostatní komunikace na sebe sice výškově navazovaly, avšak chodník byl konstrukčně řešen asfaltovým povrchem, na rozdíl od ostatní komunikace, která byla řešena zámkovou dlažbou. Uvedený rozdíl byl zcela zjevný při běžném zhlédnutí předmětného místa řidičem, bez nutnosti studovat podrobně katastrální mapy apod. Žalobce tak měl a mohl vědět, že parkováním vozidla na předmětném místě porušuje právní předpisy, tedy že parkuje na chodníku, kde je zakázáno i zastavení. Současně nebyly zjištěny žádné okolnosti, které by žalobci coby řidiči bránily rozeznat, že vozidlo není na vozovce, ale na chodníku.
28. V posuzované věci bylo bezpečně zjištěno, že žalobce, jako řidič motorového vozidla, zaparkoval svá vozidla na chodníku, přičemž porušil § 53 odst. 2 a dopustil se tak přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona. Za to mu mohla být uložena podle § 125c odst. 4 písm. f) silničního zákona pokuta od 1.500 Kč do 2.500 Kč. Přitom podle § 125c odst. 8 silničního zákona nelze od uložení sankce v rozhodnutí o přestupku upustit. V daném případě byla žalobci uložena sankce ještě v dolní polovině zákonného rozpětí, tedy pokuta ve výši 1.900 Kč. Tato pokuta přitom byla uložena za 2 přestupky, jeví se sankcí přiměřenou, odpovídající okolnostem případu i osobě pachatele. Sankce splnila účel jak výchovný, tak i preventivní. Vzhledem k tomu, že žalobce v žalobě nebrojil proti uložené výši pokuty, soud se omezil jen na posledně uvedená konstatování a blíže se uloženu pokutou nezabýval.

V. Závěr a náklady řízení

29. Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

30. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanovili tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 2. května 2019

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.